

—
சிவமபம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.
திருஞானசம்பந்தகுரு துணை.

தெருவுற்றிருப்பு
அவர்களின் நினைவாக அன்னாஸ்பி.
அனிப்பவர்:
திருமதி சியாம்பா அஞ்சாசலம்
(1982) இஃது ரீதை.

சேலம் ஜில்லா தோரமங்கலம்

ஆசிரியர்

உயர்த்திரு அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்களால்
இயற்றபெற்று,

தூத்துக்குடி

ஈசவசித்தாந்த சபையாரால்,
வெளியிடப்பெற்றது.

�சவப்பிரகாச அச்சியங்திரசாலை,

தூத்துக்குடி.

1983.

வி

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தகுரு துணை.

சௌகர்யப்படி

— ♦ —

காணப்படும் இப்பிரபஞ்சம் தானேதோன்றி நடைபெறுகின்றதோ? இதனைப் படைத்து நடாத்தும் கருத்தாலூருவர் உள்ளோ? உடல் செயலற்றூழிய உயிர் பிரிந்ததெனப் பட்டுச் சாக்காடெய் தலின் உடற்கு வேறுக உயிர் ஒன்று உள்ளதோ? இல்லோ? உயிர் வேறுளதாயின், அதன் பிற்கதியாது? இன்ப ஆன்பங்கள் இடைக் கிடை விரணிக்கிடக்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையினும் சிறந்து தனித்த இன்பமே நிரம்பியதோர் வாழ்வு யாண்டேனும் உள்ளதோ? உள்தெனில் அதனை அடைதற்காம் நெறிமுறைகள் எவை? என்றின் நேரன்ன காட்சிக்குப் புலனுகாத ஜெயப்பாகௌளை ஆராய்ந்துகண்ட முடிவுகளைக்கூற எழுந்த நூற்களே சமய நூற்களாம். ஒவ்வொரு சமய நூலாசிரியரும் தத்தம் மதித் திட்புதுப்பங்கட்டுக்கற்பக்க, அநுமானம், ஆகமம், உவமானம் முதலிய பிரமாணங்களைக் கொண்டு கண்ட கொள்கைகளே தலைசிறந்தவை என முடிபுகட்டு வாராயினர். காட்சிப்பிரமாணத்தை மாத்திரம் ஏற்று ஏனைப்பிரமாணங்களை உடன்படாதவர்களும், காட்சியும் அநுமானமும் உடன்பட்டு மற்றையவற்றைத் தள்ளுவோரும், அவற்றேடு ஆகமாதிகளையும் ஒக்கத்தழுவவோருமாக சமய ஆசிரியர்கள் பலதிறப்படுதலின் அவர்கள் கொண்ட கொள்கைகள் ஒன்றேடொன் ரேவ் வாத பலதிறத்தனவாகி அவ்வவற்றை நம்பியொழுகும் மக்களைப் பலசமயத்தினராகப் பிரிப்பனவாயின.

பின் வருவனவற்றை முன்னுறவுணர்ந்து எச்சரிக்கையுடனிருப்பதில் எவர்க்கும் விருப்பமுண்டாவ தியற்கையேயாதவின் எல்லா மனிதரும் ஏதேனும் ஓர் சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகு கிண்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். மற்றும் அவரவர் தாம் மேற்கொண்ட மதங்களே சாலச்சிறந்தனவென மதித்துப் பிறசம

யத்தினரை மதியில்லாதவரெனக் கருதி இகழ்வோருமாயிருக்கின் றனர். இதுவும் மக்கட்குரிய இயல்பேயாம்.

யானை கண்ட குருடர் போன்று இச்சமயவாதிகள் சாதிக்கும் பொருட்கள் முற்றும் உண்மைதானே என்பது ஆராய்தற்குரியன. எந்தச் சமயவாதியும், காரண காரியமுறையில் தான் கண்ட வற்றை விவரிக்கின்றன என்பது நிச்சயமே. ஒருவருடைய மதிக்குத் தோன்றுதன சில மற்றொருவர் அறிவிற்குத் தோன்றலாம். ஆகவே பரந்து விரிந்த எல்லாவகைச் சமயங்களையும் ஒப்ப நோக்கி ஒருபாற்கோடாத நடுநிலையுள்ளத்துடன் ஆராய்ந்து அவற்றுள் மிகக்கிறந்த சமயம் யாது? என மெய்மை கண்டாலோழியச் சமிப்புப் பிணக்கம் நிங்கமாட்டாது. இங்கனம், சமயங்களின் பெருமை சிறுமைகளை அளந்தறிதற்கு ஏற்ற கருவி ஒன்று இன்றி யமைபாத்தே. அக்கருவிதான் யாது? ஒன்றைப் பெரிது, சிறிது எனக்கூறுதற்குக் காரணம் என்ன? சிறியவை பெரியவற்றுள் அடங்கும்; பெரியவை சிறியவற்றுள் அடங்காது மிகும். பத்து, நூறு என்னும் இரண்டெண்களுள் பத்து என்னும் எண் நூறு என்னும் எண்ணில் பண்முறை அடங்கும். நூறே பத்தில் அடங்காது. இவ்வாற்றால் பத்து சிறிது, நூறே அதனினு மிட்டப்பாயது என்கின்றோம். இங்கனமே எல்லாச் சமயங்களினும் கூறப் படும் பிண்டப் பொருட்கள் முற்றும் எந்த ஒருசமயத்துள் அடங்குமோ, அவ்வொரு சமயங்கூறும் பொருள் வைனச் சமயங்களில் அடங்காதோ அச்சமயமே மிகச்சிறந்த சமயமாமெனத் துணிந்து தடையறக் கூறலாம். சமயங்களின் வண்மை மென்மை காண விரும்புவோர் இவ்வழியைக் கைக்கொள்க்கடவர் என்று சிவஞாவை சித்தி என்னும் சைவநூல்

“ஓதுசமயங்கள் பொருளுணருதால்க

ஓலான்றே பொருளை வீரவாம ஹளபலவுமிவற்றுள்
யாது சமயம் பொருணால் யாதிங்கென்னி
விதுவாகு மதுவல்ல வெனும் பிணக்க துண்றி
நீதியினு விவையெல்லா மோரிடத்தேகாண
நிற்ப தியாட்டாரு சமயமதுசமயம் பொருணால்”

என நமக்கு விளக்குகின்றது. இங்கனம் வேறு எந்தச் சமயமும் மெய்ப்பொருள் காணும் வழியை உணர்த்தவில்லை.

அறிவின்மிக்க பெரியோர்களே! பொன்னின் மாற்றை யற்தற்கு உறை கற்போலச் சமயங்களின் தாரதம்மியத்தைத் தெரி தற்குத் தக்கதோர் கருவியை நும்கையில் எடுத்து நீட்டி “இதனாற் சமயங்களை அளந்தற்றிர்” என அளிக்கும் சைவத்தின் பெருந்தகைமையைக் கண்டார்களா? மற்றொரு விசேடமும் உயர்ந்த சமயத்திற்கியல்பாகும் என மேற்கவி விளக்குகின்றது. “இதுவாகும் அது வல்லவெனும் பினாக்கதின்றி” அது, எல்லாச்சமயங்களையும் தன் சகோதர மதங்களாகக் கருணைக்கையால் தழுவவும் வேண்டும். “எமது சமயமே சாலச்சிறந்தது; இச்சமயத்தை அடைந்தாலன்றி உய்தியில்லை” எனத்தருக்கிக்கூறலைச் சைவம் கண்டிக்கின்றது. அதன் பிடிகையே, ஒரு சமயத்தையும் குறைகூறப்படாதென்பதாம். அநாதியே பாசப்பினிப்பாற் கட்டுண்டவியிர்கட்டு, மாயையால் ஆண்டவன் ததுகரணபுவன போகங்களை அளித்து, நாளைடவில் பாசநீக்கம் உண்டாகுமாறு வளர்க்கின்ற ஞதவின், அவ்வுயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு கீழ்த்தரச் சமயங்களைப்பற்றி மேனேக்கிச் செல்லவேண்டி யிருந்தலாக எல்லாம்தழும் வேண்டற்பாலனவே என்பது சைவதூவின் பெருமை வாய்ந்த நன்றோக்கம். யார் யார் எந்தக் கடவுளை எவ்வகையில் வழிபடினும் அனைத்துயிர்க்கும் பதியாவான் ஒரு வனே யாகலான் அவனை வழிபட்டதேயாகும் என இணக்கிக்கூறுவது சைவம் ஒன்றே.

“யாதொரு தெய்வங்கொண்டாத் தெப்வமாகி யாங்கே மாதொருபாகனுர் தாம்வருவார்”

என்னும் திருவாக்கை ஊன்றி நினைவின்.

மேற்கூறியவாறு எல்லாச் சமபவுண்மைகளும் சைவசமயம் ஒன்றின்கண்ணே அடங்கிக் கிடப்பதை நோக்கியே, அருளுருவப் பெரியோர்கள்

“அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் வேறுங்குறியது வடைத்தாய்”

எனவும்

“ஆகேருன்றிய சமயங்களினாவ்வர்க்குப்பகுதி
வேகேருன்றிலாதன—”

எனவும்,

“விரிவிலா அறிவினர்கள் வேகேருசமயஞ் செய்தே

எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கேற்றதாகும்” எனவும்,

“குவலாமை குரை கடலாமையைக்

குவலோடூக்கு மோகடலென்றல் போற்

பாவகாரிகள் பார்ப்பரி தென்பாரற்

றேவ தேவன் சிவன் பெருந்தன்மையே”

எனவும்,

“வேறுபடு சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்கு பரம்பொருளே! நின்விளையாட்டு”

எனவும் விளம்புவாராயினர்.

இனி, சமயவாதிகள் கூறும் பொருட்கள் சைவத்துள் எங்கு
னம் அடங்கிக்கிடக்கின்றன என்பதைப்பற்றிச் சிலகுறுவோம்.

“காட்சிக்கெப்தாதன இல்பொருட்களே. அழகிய மடவாருடன்
கூடி இன்பம் நுகர்ந்து மகிழ்தலே கைகண்ட வீடு பேறு” என்னும்

உலகாயத மதத்தை ஒருப்பட்டு, இல்லறம் நடாத்தினும் வீடுபே
றைப்தலாம் என்பது சைவத்தின் சம்மதமே. சிவபிரான் திரு

வருளடைந்த நாயன்மார்களில் இளையான்குடிமாறனார், அமர்
நீதியார் முதலாய பலர் இல்லறநெறியில் ஓழுகியவர்களோ.

“தன் எலங்கருதாது பிறர்க்கெனவாழும் அறநெறியே விழும்யது,”

என்பது பெளத்தம். யாவர், தம்பாலுள்ளவற்றில் எதனைக்கேட்ட
பினும் உவந்தளித்தலை மேற்கொண்ட இயற்பகையார் முதலிய

மெய்யன்பர்களும் சைவத்திற்பலரே. “தவநெறியோடு உயிர்க்
கருள் பூண வேண்டும்” என்பது சமன சமயம். சைவத்தில்

துறவு நெறியும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பெருமிழலைக்
குறும்பாயனார் போன்றர் இங்கெந்த நிக்கு கணி ன் று வீடு

பேறு பெற்றவர்களாவர். “கருமம் ஒன்றே பயனளிப்பதாகவின்
அதனைவிடாதியற்றல் வேண்டும் என்பது மீமாங்ச மதம். சைவம்,

கருமத்தை விலக்கவேண்டுமென யாண்டுங்கூறவில்லை. பெரிய

புராணத்துட்கூறப்பெற்ற நாயன்மார்கள் பலரும் நல்விளைகளை

நாளும் செய்தவர்களேயாவர். “இயமம் நியமமாதி எண்வகையுறுப்
பினையுடைய யோக நெறிக்கட்சென்று சமாதி நிலையடைதலே வீடு

பேறு” என்பது யோகமதம். இச்சமயப் பொருளும், சைவத்தாற்

றழுவப்பட்டதே. திருமூலர் இவ்யோக நெறியிற் றலைப்பட்டுச் சிவபிரான்றிருவடி யடைந்தவரேயாவர். “கானும் பொருட்களைனத்தும் பிரமத்தோடு அபேதமாய்க்கலந்தமாயையின் செயலாகிய பொய்த் தோற்றுமே. பிரமத்தைத்தவிர வேறு பொருளிலது. ஆதலின் நான் பிரமமெனக்கருதும் சோகம்பாவணையே விடுதரவல்லது” என்னும் ஏகான்மாவாதம். சைவத்தினும், “சென்று சென்ற ஆவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றும்” தன்மை உடன்பாடு பெற்றுள்ளது. “அவனேதானேயாகிய அங்நெறி” என்னும் ஞானநூற்றுணிபுமிதுவே.

“விண்டு முதலிய பலகடவளர்களை அன்புபெருக வழிபடல் வேண்டும்” என்னும் பாஞ்சராத்திரமுதலிய பலசமயங்கள். ஆம், சைவத்தும், ஏனையவழிகளினும் அன்பால் இறைவனை அடைத் தலே மேல் எனப் பெரிதும் விதந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலும்” மார்க்கம் சைவத்தில் மிகச்சிறப்பித்துப் பாராட்டப்படுகின்றது.

‘சூரியனுகிய ஒரு தேவனை அறிந்து கொண்டாற்போதும்’ என்னும் பிரமஞானசமாஜினெறி. இதுவும் சைவத்திற்காணப் படுகிறதே. ‘அருக்கனுவான் அரனுருவல்லனே?’ என்பர் நமது ஆளுடைய அரசர். இவ்வாறே எத்துணைச்சமயங்களின் நுண்பொருட்களை நோக்கினும் அவையனைத்தும் சைவமென்னும் பாற் கடவிற் சிறுதிவலையாக அடங்கிக்கிடத்தல் காணப்படும்.

அங்கனமாயின், எல்லாமதங்களின் பொருட்களும் ஒன்றிய கலப்பு மதம்தான் சைவமோ! என்று எண்ணுதீர்கள்.

“பெரியது சிறியதில் அடங்காது” என்மேற் சொல்லப்பட்ட உதாரணத்தை நினைவு கூருங்கள். “அறுவகைச் சமயத்தோர் க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்” என்றதனேடமையாது “வேறு ஒருநியது வடைத்தாய்” என்று குறிப்பிட்டருளிய திருவாக்கையும் சிந்தியுங்கள். தாயுமானவரும், “இப்பரிசாம்சமயமுமாய ஸ்லவாகி” என்று குறித்தோதினர். கேவலாத்வைதம், துவைதம், விசிட்டாத்வைதம் என ஜீவ, பரங்களின் முயக்கத்தை

நிரணயிக்கும் ஏனைய மதங்களின் வழிச்செல்லாது சுத்தாத்தவைத் திலையை அருமையாக எடுத்துரைக்கும் விசேடம், சைவத்தின் தனிப்பெருமை பென்றுரையின். ஒவ்வொருசமய சாரங்களையும் சுவைத்தறிந்தபின்னரே சைவத்தின் சார்பில் உயிர்கள் தலைப் படும். இதனையே.

“புறச்சமய நெறின்றும் அச்சமயம் புக்கும்
 புகண்மிருதி வழியுடன்றும் புகலுமாச்சிரம
 வறத்துறைக் காவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
 மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
 சிறப்புடைய புராணங்க் ஞானர்ந்தும் வேதச்
 சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றும் சைவத்
 திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
 செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வார்.”

எனக்கூறியதும் காணக. இதனால் எல்லாச்சமயங்களும் அந்நெறி தவறாது ஒழுகுவோரைப் பையப்பைய மேனிலைக்கட்செலுத்தும் உபகாரமுடையனவாதலின் அவைபினைத்தும் வேண்டற்பாலன வென்பது பெற்றும்.

பேருந்தகையன்பர்காள்!

சைவர்களாகிய நாம் எச்சமயத்தினையும் இகழலாகாது. எத் தெய்வவருவத்திலுறைபவனும் ஒருவனுகியபசுபதியே. முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புது மைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனுக விளங்கும் இறைவனைக் குறிக் கொண்ட சைவசமயம், பிற்காலத்தில் ஆக்கப்படும் புதுச்சமயங்கள் எத்தனை தோன்றினும் தன் உண்மையொளியை அவற்றினும் வீசி என்றும் நின்று நன்று நிலவுமெனக்கருதி மகிழுமின். ஒப் புயர்வற்ற இச்சமயம், ஒரு தேசத்தையோ ஒரு ஜாதியையோ ஆண் பெண் என்னும்பாலில் ஒரு பாலாரையோ வரையறுத் துரிமைபூண்டதன்று. எல்லா நாட்டிற்கும் எல்லாக்குலத்திற்கும் எல்லாச்சமய ஆண் பெண்கட்கும் பொதுப்பட நிற்பது.

“மொன்மோலி அயர்வறச் சென்னியில் வைத்திராசாங்கத் தில் அமர்ந்தது வைத்திகசைவம் அழகிது” என்றவாறு எல்லா

வுலகங்களையும் தானே ஆள்கின்றத்தைக்கைமயது. இக்கருத்தை இன்னும் சற்று விளக்கலாம். எல்லாச் சமயங்களும், உயிர்கள் நீங்காத இன்பத்தை நுகரும் வழியைக்காட்ட எழுந்தனவேயன்றி வேறில்லை. நமது உலக அநுபவத்தில் இன்பங்கேதான்றுவது, அன்புமிகுந்தவிடத்தே என்பது கண்கூடு. அன்புள்ள வழி யெல்லாம் இன்பமிகுவதும், அன்பில் வழியெல்லாங் துன்பங்கொடர்வதும் யாண்டும் மாருத நியதம். ஆகவேஅவ்வன்பு மயமே கடவுள். அன்பின் முதிர்வாகிய அருளே சத்தி. சிவமும் சத்தியும் பிரிப்பற நிற்பவர், எனச் சைவம் கூறுவதால் அது அன்பையும் அருளையும் மேற்கொண்டு நிற்பது என்பது பெற்றும். எவ்வுலகத்தில் எவ்ரே அன்பையும் அருளையும் வெறுப்பவர்களை ஒருவருமிலரன்றே. இவ்வாற்றால், உலகம் அனைத்தும் சைவத்தின் மேதக்க குறிக்கோளைப்பாராட்டுகின்றமை தெளியப்பட்டது.

15 OCT 1933

‘சைவத்திற்கு எச்சமயமும் புறம்பன்று’ என மேலே கூறி யதனையே வலியுறுத்து அருட்பெருவள்ளற்புபருமானாகிய நகது இராமலிங்க அடிகள், பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

சிவபூருமானை நாயகனாக்கொண்ட கற்புடைய ஓர் தலைவியை நோக்கி அவளது உயிர்த்தோழி, அம்மா! நின் கணவனுர் பெயர் யாது? எனவினாவ, அத்தலைவி, என் கணவனுர் அருகார், புத்தர், பிரமன் நாராயணன், சிவம், சத்தி, சதாசிவம், பரம், பிரமம், பரப்பிரமம், சுத்தப்பிரமம், துரியநிறைவி, சுத்தசிவம் எனப் பற்பல நாமங்களைப் புனைவாராயினும் இப்பெயர்களெல்லாம் உண்மையினவாக ஒரு சித்துப்போல்வன்” என மொழிந்தன எாக, அதுகேட்ட தோழி, உனது நாதனார், சிவனாக சீ சைவச் சார்புடையையாக இருந்தும் சைவத்திற்குப் புறஞகிய அருகார், புத்தர், பெயர்களைக்கூட அவர்க்கேற்றிக் கூறுதலேன் கேள்வி என மீட்டுமெனினவா நிற்ப, அதற்குத்தலைவி, எனது நாயகனார்க்கு இப்பெயர்களேயல்ல இனிப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்படும் தெய்வங்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வழங்க விருக்கும் பெயர்கள் பலவும் பொருந்தும். பித்தன் என்னும் இழிபெயரையும் கொண்டவர்க்கு எப்பெயர்தான் பொருந்தாது? அம்மட்டோ உன்பெயரும் என்

பெயரும், மற்று எல்லாவுயிர்களுக்கும் இடப்பட்டு வழங்கும் பெயரும் அவரது திருப்பெயர்களோயாகும். இவ்வண்மை அவர் செய்யும் ஞான நடன வண்மை தெளியப்படும் பக்குவதசையில் தெற்றென விளங்கும் என விடையிறுத்தனள் என்னும் பொருள் பொதிந்த

பெருகிய பேரருளுடையா ரம்பலத்தே நடிக்கும்

பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேஸ்புகலென் கின்றும்
அருகர் புத்தராதி யென்பே னயனென்பே ஞாரா

யணெனன்பே னரனென்பே ஞதிசிவமென்பேன்
பரவு சதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ மென்பேன்

பரமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவசத்தப் பிரம மென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சத்தசிவ மென்பணிவை சித்துவிளோயாட்டே.

சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நாயகனார் தமக்குச்

சேர்ந்தபுறச் சீமயப்பேர் பொருந்துவதோ வென்றும்
பிற்சமயத் தார் பெயரு மஹர்பெயரே கண்டாய்

பித்தரென்றே பேர்ப்படைத்தார்க் கெப்பெய ரொவ்வதோ
அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெய ரென்பெயரு
மஹர்பெயரே யெவ்வுயிரின் பெயருமவர் பீபீரே

சிற்சபையி லென்கணவர் செய்யு மொருஞானத்

திருக்கூத்துக் கண்டளவே தெளியுமிது தோழி.

என்னும் பாக்களை அருள்கின்றார்.

சைவ சமயம் எல்லாச் சமயங்களையும் தடையறத் தழுவகின்ற
தாயின் அஃது செய்கையில் அதுஷ்டித்துக் காட்டப்படுகின்றதா?
என்னும் கேள்விக்கு, நமது தாயுமானப்பெருமானார்.

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு

சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் ருகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை

பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்தபோ தங்

கென்மார்க்கமிருக்கு தெல்லாம் வெளியே யென்ன

ஏச்சமயத் தலர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்

கன்மார்க்க நெஞ்சமுள்ள வெனக்குங் தானே
கண்டவட னைந்தங் காண்டலாகும்.

என விடை கூறுவதை நோக்குங்கள்.

ஒரு சமயத்தினர் வணங்கற்குரிய கடவுட்குறியீடு, வேறொரு சமயத்தினர்க்குப் போருந்தாதாகவின், யாதொரு குறியீடுமில் லாத வெட்டவெளியைக் கடவுளாகக்கொண்டு எச்சமயத்தினருந் தடையற வணங்க வழிகாட்டுவது தில்லையம்பலத்து மூல்டான விசேடமாம் என்று கூறி, இவ்வாறு எந்தச்சமயமேனும் அநுஷ்டிக் கின்றதா? என வியக்கின்றூர்.

கிருக்தொண்டர் புராணத்தில் குறிக்கப்படும் சைவ முதல்வராய் நாயன்மார்களில், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், திருநாளைப் போவார் இவர்கள் தீண்டாவருணத்தர்களன்றே? காரைக்காலம் மையார், மங்கையர்க்கரசியார் இவர்கள் பெண்பாலர்களால்லரோ? சாக்கிய நாயனுர் சமணசமயத்தினரல்லரா? இந்நாட்டினரேயன்றி வேறெந்காட்டினராயினும் சைவ சமயப்பொருளை மேற்கொண்டொழுகுவோராயின், அவர்களையும் வழிபடல் கருதியே அப்பா ஹமடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொகையடியாராகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாற்றில் சைவசமயம் எவர்க்கும்பொதுவாள் உரிமையுடையதென்று தெளியப்படும். இத்துணையுங் கூறியவற்றில் சைவத்தின் நிகரற்றபெருமை ஒரு சிறிது விளக்கப்பட்டது.

அருட்சேல்வர்காள்!

சைவத்தின் இத்தகைய மேம்பாட்டை மெய்பெற வணர்ந்துன்றே

“உவலைச்சமயங்க ளொவவாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக்கடலுள்ளைய்க் கிடந்து தடுமாறங்
கவலைக்கெடுத்து”

என்றும்,

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல் சமயம்
தத்தம் மதங்களிற் றட்டுஞூப்புப் பட்டுநிற்ப

என்றும்,

“அத்தேவர் தேவ ரவர்தேவரென் நிங்கன்
பொய்த்தேவுபேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே

பற்றேது மில்லாதென் பற்றறான் பற்றினின்ற

மெய்த்தேவர் தேவுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி”
எனவும் மணிவாசகப் பெருமானூர் அருள்வராயினர்.

“பேயென்ன புறச்சமயப் பினக்க நூல் நெறியனைத்தும் பிழையே
யன்றி வாயன்மை தெளிந்து சைவசித்தாந்த நெறிதேறி” என
நமது மாபாட்டியகாரரும் கூறுவாராயினர்.

“சைவசமயமே சமயம்”

“சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழிபெறலரிது”

“சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை யதிற்சார் சிவமாம்

தெய்வத்தின் மேற்றெய்வமில்” எனக்கூறுவனுமுற்றும்
இச்சமயப் பெருமைக்கேற்குமென்க.

எத்துணை கூறினும் அமையாப் புகழ்ச்சியையுடைய சைவச்
சிறப்பினுள் ஒரு சிறிது கூறினேம். இனி, இச்சமயத்தைப் பிற
சமயிகள் தழுவுமாறும் கூறி இக்கட்டுரையை முடிப்போமாக.

சிவபெருமானூர் இடப்பக்கத்தே நாராயணனையுடையார் என்
அும் சைவக்கருத்தைத் தழுவியே வைணசமயமும்,

“பிறதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்து” என்றும்

“வலத்தினன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்றும் (திருவாய்மொழி)

உடன்படுகின்றது. சிவபெருமானுக்கிடப்பக்கத்தில் நாராயண
னிருப்பின், நாராயணனுக்கு வலப்புறத்தில் சிவபிரானுள்ளா
ரென்பது தேற்றமே.

சமணமத காவ்யமாகிய சிந்தாமணியில் “போகமீன்ற புண்
ணியன்” எனச் சிவபெருமானைக் கூறியிருப்பதும், புத்த நூலாகிய
மணிமேகலையில், “நுதல்விழிநாட்டத் திறையோன்முதலாப் பதி
வாழ் சதுக்கத்துப் பூதமீருக” எனச் சிவனுக்கே முதன்மைக்கறப்
படுவதும் எண்டு கருதத்தக்கது. ஏகான்மலாத நூலாகிய பிர
போத சந்திரோதயத்தில் எல்லாமதங்களையும் வென்று தன்
மதத்தை நாட்டும் பிரபோதன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கி “நீர்
கூறியவளைத்தும் நன்று. சிவன் வேறு பிரமம் வேறு என்னும்
பினாக்கறல் வேண்டு” மெனக் கூறித் தன் மதத்திற்கு அடுத்த மத
மாகக் கோட்டுமும் நோக்குக.

சைவசீலர்களே !

இதுகாறும் கூறியவாற்றுல் சமயங்கள் எழுந்த நோக்கம் ஈதென்றும், எல்லோரும் சமயங்களில் ஏதேனுமொன்றை மேற் கொள்ள வேண்டியவர்களே என்றும், ஒவ்வொரு சமயத்தினும் சிலவண்மைகளுள்ளென்றும், சமயங்களின் பெருமை சிறுமை களை அளந்தறியுங் கருவியிது என்றும், உயரியதோர் சமயம் ஏனைச்சமயங்களை இகழாது தழுவுதல் வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் தழுவுவது சைவசமயம் ஒன்றேயென்றும், எல்லாச்சமயங்களின் சாரப்பொருட்களைனத்தும் சைவத்தில் இவ்வாறு அடக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்றும், சைவத்துட்கூறும் சுத்தாத்தவைதம் வேறெழும்மதத்தினும் அடங்கிற்றில்லைன்றும், எல்லாவஷகச் சமயங்களும் உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உபகாரமுடையனவேயென்றும், சைவ சமயம் எவர்க்கும் பொதுவான உரிமைத்தேயன்றிச் சிலர்க்குரித்தென வரையறுத்தமைக்கப்பட்டதன் ரென்றும், சைவத்தின் குறிக்கோளை எவருமறுக்கமுடியாதென்றும், எல்லாச்சமயங்களையும் சைவம் தழுவுமென்பது சொல்லளவன்று செய்கையினும் வைத்துக்காட்டப்படுமென்றும், இத்தகைப் பெருமையினுற் சைவசமயத்தை அறிஞர்கள் பலபடப் பாராட்டியுள்ளார்களென்றும், பிறசமயங்களும் சைவக்கருத்தைத் தழுவியுள்ளதென்றும் ஓராற்றுல் முடித்துக்காட்டப்பட்டது.

குற்றங்களைக்—குணம்கோள்க

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானவர்.

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாங் தன் றன்
றெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கை யான
வப்பரிசா எருமஃதே பிடித்தா விப்பா
லடுத்ததந்றால் கரும்விரித்தே யனுமா னுதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிந்நன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கு
மிப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்பதாகி.

இயல்பென்றுங் திரியாம வியம மாதி
யென்குணமுங் காட்டியன்பா வின்ப மாகிப்
பயனருளப் போருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறவுஞ் சௌபான பகஷங் காட்டி
மயலறுமாங் திரஞ்சிகைங் சோதி டாதி
மங்றங்க நூல்வணங்க மெளன மோவி
யயர்வறக்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திக்கைவ மழுகி தந்தோ.

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போவின்
றறிஞரல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்று
மிந்த்ராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ ஏருளோக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் வாழ்த்து.

தறவாழுச் செய்யசிவா கமம்வாழுச் சிறங்கு நானும்
வீவதாந்த சித்தாந்த நெறிவாழுப் பெரியோர் வாழுக்
துத்த பொழுலுடுத்த காழிநகர் வாழுவருங் கருணை வாழ்வே
யேர்பூத்த நின்னடிப்போ தென்னும்பூத் திடவிரங்கா யெம்பி ராடேன. (1)
எம்பிரா னின்னடிக்கே பேரன்பு வாய்த்திடுமென் ரெண்ணி யெண்ணி
வெம்புமெனைக் கண்பார்த்துக் கருணைபுரிச் திலையென்னே வேத நான்கு
மும்பர்முனி வோரைவரும் வாழ்த்தியடி பணிந்தேத்து மொளியேயென்னை
நம்பியபின் கைவிடுதன் ஞாயமோ காழிவளர் ஞான மூர்த்தி. (2)

மூர்த்திகளி னலாவ தாகவுனை வேதங்கண் முழங்க லாலே
கீர்த்திபெறு முளையன்றி வாழ்த்தலெல னுயேனென் சிறிகள் யாவும்
பேர்த்தெறி யுஞ் சம்பந்தப் பெருமானே மெய்ஞ்ஞானப் பெரியர் சூழ்ந்து
நாத்துதிகள் கூறிமகிழ்ந் தேத்திவழி படுமெங்கள் ஞான வாழ்வே. (3)

ஞானநிலை யாவர்க்கு மரிதரிதென் றருமறைக ணவிலு முண்மை
தானரியார் மெய்ஞ்ஞானங் தாமெய்தி ஞர்போன்றே சாற்றி நானு
மூன்மே புரிந்தழிவா ருன்ன ருமை யெங்கேகண் உவப்பா ருள்ளே
தேனெனச்சேர்ந் தினிக்குமருட் காழியவென் னூடுலவுந் தேவ தேவே. (4)

உலகமெலாந் தொழுமன் று ஜொப்பினாட்கு யிற்று மூமைகேள்வ னுண்மை
யிலகவெமக் கருண்மாரி பொழுமுகிலேயின்பநிலை யேழை யேனுக்
கலகில்பெருங் கருணையினை லளித்தாய்நின் னாருட்பெருமை யாரோ கண்டு
சொலற்குரியார் வணிகனுயிர் மருகவிலன் றழைத்தருஞ்சருதி வாழ்வே
வாழ்வதரு முளைவாழ்த்தி வழிப்பாக் கொடியவினை வழங்க லாலே
யாழ்பிறவிக் கடலழுந்தி யழுகின்றே னிம்மாய மகற்று யென்னே
ழுத்வலியே வென்செய்வே னுடையாயன் பொன்னருளை யதவு கண்டாய்
தாழ்வகலப்பாண்டியனைச் சுரத்தினின்மீட்டாண்டருஞ்சாந்தத்தேவே
தேவேசெங்கனகவரைச் சிலையான்பா ஹட்டவளாந் திகழு னின்பான்
மாவேத வாய்மைதவழ் சிவஞ்ஞான மணமொன்றே மணக்குங் கண்டாய்
பூவேறி மால்கானுப் புண்ணையனுர்க் குபதேசம் புகலு மெங்கள்
கோவேசெங் னின்றுயன் குணப்பெருமை யெவரறிந்து கூறு யாரோ. (7)

எந்தையே திருஞான சம்பந்த நிதியேயென் றேத்து மன்பர்
தந்தையே காழிமுதற் றலத்துறையுஞ் சிவஞ்ஞர்க்குத் தக்க வாறே
சந்தமார் பதிகங்கள் சமைத்துவக முய்தரவே சாரச் செய்தாய்
சிந்தவே மலம்போக்கிச் செம்பொருளைற் கருளாயெஞ் செல்வத் தேவே.

சேவலமுளை யன்றியள தாகவுளத் தொருபோதுஞ் சிந்தியே னென்
கல்விதரும் பயனாகக் கண்டமனிக் குன்றேயென் கண்ணே பாழ்த்த
தொல்வினைமாய் தரநாளுங் தொழுகின்றேன் பாண்டியனைத் துரிச மாற்றி
யல்லவ்செட வாண்டாயுன் னருளிருந்த பரிசென்னே யன்பர் கோவே.

அன்பர்மனங் களிதூங்க வமர்ந்தருஞ் மணிக்குன்றே யரசே யென்னைத்
துன்பமெனும் பவக்கடனின் றெடுத்தாள விசைந்திலையோ சருதி நான்கு
மின்பநிலை யேகருணை வாழ்வேயென் றினிதேத்து மேந்த வேலனின்
பொன்புரையுஞ் திருமேனி யெழில்காட்டாய் புகவிவள் பொருவில் சீரே.

இஃது “வைதீக சைவசித்தாந்த சண்டமாநுதம்”

ஸ்ரீலஸ்ரீ கு. சோமகந்தர நாயகரவர்கள் இயற்றியது.